

ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ ΖΩΩΝ: ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ (του Δημήτρη Αγοραστού)

Αυτές τις μέρες έτυχε να διαβάσω για κάποια περιστατικά κακοποίησης και ψυχρής δολοφονίας ζώων τα οποία έλαβαν μεγάλες διαστάσεις, κυρίως στο διαδίκτυο. Το ένα περιστατικό αφορά μια νεαρή γυναίκα από την Κροατία η οποία όχι μόνο αποφάσισε να πετάξει στο ποτάμι

κάποια νεογέννητα κουταβάκια, αλλά το έκανε με έναν πολύ τελετουργικό και σαδιστικό τρόπο, καταγράφοντας την πράξη της σε ένα βίντεο το οποίο αργότερα ανέβηκε στο διαδίκτυο ξεσηκώνοντας θύελλα αντιδράσεων.

Το δεύτερο αφορά μια άλλη γυναίκα, από το Ηνωμένο Βασίλειο αυτή τη φορά, η οποία καταγράφηκε σε βίντεο κάμερας ασφαλείας να χαϊδεύει τρυφερά ένα γατάκι και στη συνέχεια να το πιάνει και να το πετάει σε έναν κάδο σκουπιδιών (ευτυχώς η γάτα βρέθηκε 17 ώρες αργότερα από τους ιδιοκτήτες της). Φυσικά αυτά τα περιστατικά δεν είναι τα μόνα. Και στο παρελθόν έχουν καταγραφεί παρόμοιες -και ίσως και χειρότερες- υποθέσεις τόσο στην Ελλάδα όσο και ανά το παγκόσμιο. Το διαδίκτυο βρίθει παρόμοιων βίντεο και προσωπικών εξομολογήσεων τέτοιων περιστατικών βίας.

Οι θύτες άλλες φορές απλά λαμβάνουν μια “προειδοποίηση” από τις Αρχές, άλλες φορές τιμωρούνται και άλλες απλά δεν τους πιάνει κανείς, είτε γιατί το νομικό πλαίσιο είναι ανεπαρκές, είτε γιατί οι Αρχές δεν έχουν τη διάθεση να “κυνηγήσουν”

τέτοιες υποθέσεις. Το πρόβλημα είναι πολλαπλό. Πρώτα και κύρια νομικό. Η έλλειψη αυστηρών ποινών σε πολλές χώρες του κόσμου επιτρέπει σε τέτοιου είδους άτομα να απολαμβάνουν το σαδιστικό τους παιχνίδι δίχως το φόβο τιμωρίας. Ένα καλό νομικό πλαίσιο ιδανικά πρέπει να ορίζει αυστηρές ποινές για άτομα που εσκεμμένα και δίχως κάποιο λόγο (π.χ. αυτοπροστασία) καταφεύγουν στην κακοποίηση ζώων, ιδιαίτερα δε όταν κάτι τέτοιο γίνεται κατ' εξακολούθηση.

Δεύτερο πρόβλημα είναι η προφανώς η έλλειψη κοινωνικής συνείδησης απέναντι στα ζώα. Όταν μια κοινωνία δεν δείχνει σεβασμό στα κατοικίδια ζώα και έχει μάθει απλά να τα χρησιμοποιεί ως ζωντανά σκεύη, τότε είναι επόμενο ορισμένα άτομα να θεωρήσουν ότι έχουν κάθε δικαίωμα να κακοποιούν ή ακόμη και να σκοτώνουν τα ζώα κατά συνείδηση. Γιατί όταν τέτοια περιστατικά επαναλαμβάνονται, αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει επαρκής άτυπος κοινωνικός κανόνας που να απαγορεύει τέτοιες συμπεριφορές.

Τρίτο πρόβλημα είναι η ανεπαρκής παρακολούθηση τέτοιων ατόμων από ειδικούς. Όταν κάποιος κακοποιήσει ένα ζώο μία φορά, τότε οι πιθανότητες να επαναλάβει την πράξη του είναι αυξημένες^[1], ιδιαίτερα εάν δεν αισθανθεί ότι έχει κάνει κάτι ανήθικο. Πολλές φορές οι κατά συρροή δολοφόνοι ζώων (π.χ. αυτοί που ρίχνουν φόλα σε μεγάλο αριθμό ζώων) έχει τύχει να επαναλάβουν την πράξη τους, ακόμη και εάν έχουν υποστεί κάποιες -ελαφριές κυρίως- νομικές συνέπειες για τις αποτρόπαιες πράξεις τους. Αυτό που πρέπει να καταλάβουμε όμως είναι πως η κακοποίηση ζώων είναι απλά το κατώφλι πριν την κακοποίηση ανθρώπων.

Ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα που του αρέσει να έχει τον έλεγχο και να επιβάλλεται, όπως άλλωστε συμβαίνει και για τα περισσότερα ζώα. Αυτή η ορμή όμως συνήθως τιθασεύεται μέσω των κοινωνικών και νομικών κανόνων τους οποίους μαθαίνουμε να υπακούμε ώστε να επιβιώσουμε ως κοινωνία. Τα άτομα που κακοποιούν ανθρώπους ή/και ζώα συνήθως είναι άτομα που έχουν ένα μεγάλο αίσθημα ανασφάλειας και απουσίας ελέγχου. Στην προσπάθειά τους να

έχουν τον έλεγχο πάνω σε κάτι (αφού δεν τον έχουν για τη ζωή τους) καταφεύγουν σε πράξεις βίας και κακομεταχειρίζονται άλλους ανθρώπους και ζώα. Συνήθως αυτά τα συναισθήματα στρέφονται εναντίον κάποιου αντικειμένου το οποίο ο θύτης μπορεί να ελέγξει εύκολα (π.χ. τη γυναίκα του, τα παιδιά του ή κάποιο ζώο).

Υπό αυτή την έννοια το ψυχολογικό προφίλ κάποιου που βασανίζει ζώα είναι το ίδιο με κάποιου που χτυπάει τη γυναίκα του ή κλειδώνει τα παιδιά του στο υπόγειο^[2]. Μάλιστα, η κακομεταχείριση ζώων θεωρείται ένα κύριο πρώιμο χαρακτηριστικό της προσωπικότητας ατόμων που αργότερα γίνονται δολοφόνοι^[3].

Κατά την άποψή μου άτομα που έχουν βασανίσει ή σκοτώσει ζώα θα πρέπει να παρακολουθούνται άμεσα από ειδικούς ψυχικής υγείας και να γίνεται μια συνεχής αξιολόγηση της κατάστασής τους για ένα επαρκές χρονικό διάστημα. Αυτό όχι μόνο θα προστατεύσει τα ζώα που θα βρεθούν στο διάβα αυτών των ατόμων στο μέλλον, αλλά και τους ανθρώπους ή, στο κάτω-κάτω, ακόμη και τους ίδιους τους εαυτούς! Δεν αρκεί να “πέφτουμε από τα σύννεφα” όταν κάποιος γνωστός για τον οξύθυμο χαρακτήρα του σκοτώσει κάποιον συνάνθρωπό μας. Θα πρέπει να μάθουμε να διαβάζουμε τις πρώιμες ενδείξεις στην συμπεριφορά του και να τον καταγγέλλουμε όσο είναι καιρός.

Περισσότερες Πληροφορίες / Βιβλιογραφία

1. “Animal Cruelty Linked to Violence Against People”. Suite101 [↔]
2. “Psychology of People Hurting Animals” Suite101 [↔]
3. C. Bailey-Lloyd. “Animal Cruelty: The Key to Serial Minds” [↔]

Πηγή/φωτό: Ψυχολογείν, psychologein.dagorastos.net